

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 18.03.2014, sp. zn. 21 Cdo 174/2014, ECLI:CZ:NS:2014:21.CDO.174.2014.1

Číslo: 53/2014

Právní věta: Neobsahuje-li rozhodčí doložka přímé určení rozhodce ad hoc a odkazuje-li pouze na seznam rozhodců vedený a „rozhodčí řád“ vydaný fyzickou osobou (rozhodcem), je (jako celek) neplatná podle § 39 obč. zák. pro rozpor se zákonem. Rozhodčí nález vydaný rozhodcem určeným na základě takovéto absolutně neplatné rozhodčí doložky není způsobilým exekučním titulem, neboť rozhodce neměl k jeho vydání pravomoc.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 18.03.2014

Spisová značka: 21 Cdo 174/2014

Číslo rozhodnutí: 53

Číslo sešitu: 5

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Dovolání, Exekuce, Rozhodčí doložka

Předpisy: § 237 o. s. ř. ve znění do 31.12.2013

§ 243d písm. b) o. s. ř. ve znění do 31.12.2013

§ 40 odst. 1 písm. c) předpisu č. 120/2001Sb. ve znění do 31.12.2012

§ 44 odst. 3 předpisu č. 120/2001Sb. ve znění do 31.12.2012

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

O k r e s n í s o u d v Třebíči usnesením ze dne 17. 5. 2012 nařídil na majetek povinného exekuci podle rozhodčího nálezu vydaného rozhodcem JUDr. R. K. dne 25. 10. 2011, k uspokojení pohledávky oprávněné ve výši 69 169,69 Kč s úrokem vyčísleným součtem částky ve výši 21 649,37 Kč a částky stanovené ve výši 26,64 % ročně z částky 69 026,69 Kč od 2. 8. 2011 do zaplacení, smluvní pokuty ve výši 1447,04 Kč a nákladů předcházejícího řízení ve výši 27 286 Kč, jakož i povinnosti povinného uhradit oprávněné její náklady účelně vynaložené k vymáhání nároku (náklady oprávněné) a náklady soudnímu exekutorovi pověřenému provedením exekuce, jejichž výše bude vyčíslena samostatným rozhodnutím v příkazu k úhradě nákladů exekuce, a jejím provedením pověřil soudního exekutora JUDr. V. N., Exekutorský úřad B.

Krajský soud v Brně - pobočka v Jihlavě k odvolání povinného a jeho manželky usnesením ze dne 10. 10. 2012 usnesení soudu prvního stupně potvrdil. Odvolací soud v něm mimo jiné vyslovil závěr, že dovozují-li odvolatelé nedostatek pravomoci rozhodce vydat rozhodčí nález z neplatnosti rozhodčí doložky obsažené v úvěrových podmínkách úvěrové smlouvy uzavřené povinným se společností HCF, a. s., dne 15. 8. 2005, „neměl pro věcné přezkoumání platnosti tohoto ujednání v rámci odvolání

proti usnesení soudu prvního stupně o nařízení exekuce prostor“ a že „jedinou možnou obranou povinného proti povinnostem uloženým mu exekuvaným rozhodčím nálezem v předmětné věci byla žaloba na zrušení tohoto rozhodčího nálezu, jejíž případné podání však na jeho vykonatelnost nemá vliv“.

Nálezem Ústavního soudu ze dne 7. 5. 2013, sp. zn. [I. ÚS 174/13](#), bylo usnesení Krajského soudu v Brně, pobočky v Jihlavě, na základě ústavní stížnosti podané povinným zrušeno. Ústavní soud v tomto nálezu poukázal na své nálezy ze dne 3. 4. 2012, sp. zn. [IV. ÚS 2735/11](#), a ze dne 27. 9. 2012, sp. zn. III. ÚS 1624/2012, v nichž vyslovil názor, že zákon č. 216/1994 Sb., o rozhodčím řízení a o výkonu rozhodčích nálezů, nevylučuje, aby otázka (nedostatku) pravomoci rozhodce byla zkoumána i v exekučním řízení, a že odmítl-li obecný soud posoudit stěžovatelem zpochybněnou platnost rozhodčí doložky a zabývat se tak otázkou pravomoci rozhodce exekuční titul vydat, došlo k porušení jeho práv na soudní ochranu ve smyslu ustanovení čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

K r a j s k ý s o u d v Brně - pobočka v Jihlavě poté usnesením ze dne 19. 9. 2013 usnesení soudu prvního stupně potvrdil. Odvolací soud, vázán závěry vyslovenými v nálezu Ústavního soudu, a dále vycházející ze závěrů, k nimž dospěl Nejvyšší soud v rozhodnutí ze dne 11. 5. 2011, sp. zn. [31 Cdo 1945/2010](#) (podle nichž neobsahuje-li rozhodčí smlouva přímé určení rozhodce ad hoc, resp. konkrétní způsob jeho určení, a odkazuje-li na „rozhodčí řád“ vydaný právnickou osobou, která není stálým rozhodčím soudem zřízeným na základě zákona, je taková rozhodčí smlouva neplatná podle § 39 obč. zák.), se zabýval otázkou pravomoci rozhodce vydat rozhodčí nález. Zjistil, že podle § 5 hlavy 13 úvěrových podmínek obsažených v úvěrové smlouvě se účastníci dohodli, že majetkové spory vzniklé z této úvěrové smlouvy či v souvislosti s ní, budou rozhodovány jediným rozhodcem, který bude určen JUDr. R. K., advokátem, a to ze Seznamu rozhodců vedeného JUDr. R. K., s tím, že JUDr. R. K. je v Seznamu rozhodců též uveden a je tedy oprávněn rozhodcem určit sám sebe. Dovodil, že „podobná úprava výběru rozhodce za transparentní způsob výběru považována být nemůže“, neboť odkazuje na blíže neurčitý seznam, ohledně kterého není patrné, jaký okruh osob je v něm (v době uzavírání rozhodčí smlouvy) zahrnut, případně jakými mechanismy může být tento seznam měněn (o určité osoby omezován či naopak rozšiřován). To však podle názoru odvolacího soudu platí s jedinou výjimkou, kterou je osoba advokáta JUDr. K., ohledně něhož jediného bylo v rozhodčí smlouvě výslovně zmíněno, že v předmětném seznamu rozhodců je uveden a že rozhodcem může určit sám sebe; strany tak rozhodčí smlouvu uzavíraly s vědomím, že v rozhodčím řízení může jako rozhodce vystupovat JUDr. R. K. Dospěl k závěru, že rozhodčí smlouva je pro rozpor se zákonem neplatná pokud se jedná o ujednání o možném výběru blíže nspecifikovaných rozhodců, důvod pro závěr o její neplatnosti však neshledal v části, v níž rozhodčí smlouva umožňovala JUDr. K. určit rozhodcem sebe samého, což pak v předmětné věci též učinil, a jeho pravomoc jako rozhodce tak byla dána. Pokud pak povinný a jeho manželka v odvolání namítali i jiné důvody neplatnosti rozhodčí doložky, poukázal odvolací soud jednak na argumentaci použitou v jeho předchozím rozhodnutí, která nebyla zrušujícím nálezem Ústavního soudu dotčena, a dále na závěr zaujatý v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10. 7. 2013, sp. zn. [31 Cdo 958/2012](#), v němž se odchýlil od dříve judikovaného závěru, že „jiná situace by nastala v případě, že by rozhodčí smlouva uzavřena byla, byť neplatně, a že v takovém případě by obrana žalovaného spočívala v podání žaloby na zrušení rozhodčího nálezu“. Současně však Nejvyšší soud v citovaném rozhodnutí uvedl, že od tohoto právního názoru se odklání pro případ, kdy v řízení bylo zjištěno, že rozhodčí smlouva neobsahovala přímé určení rozhodce ad hoc, resp. konkrétní způsob jeho určení, a jen odkazovala na „rozhodčí řád“ vydaný právnickou osobou, která není řádným rozhodčím soudem zřízeným na základě zákona, a kdy tudíž rozhodčí nález vydal rozhodce, jež k tomu neměl podle zákona o rozhodčím řízení pravomoc. Na závěrech o nemožnosti posouzení platnosti rozhodčí smlouvy z jiných důvodů (než z důvodů netransparentní úpravy výběru rozhodce), tak jak byly dovozeny mimo jiné v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 8. 2010, sp. zn. [20 Cdo 3284/2008](#), uveřejněném pod č. 83/2011 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, se podle odvolacího soudu nic nezměnilo. Uzavřel, že neshledal důvod pro závěr, že zákonem stanovené

předpoklady pro nařízení exekuce podle právní úpravy účinné do 31. 12. 2012 nebyly splněny.

Proti usnesení odvolacího soudu podal povinný dovolání, jehož přípustnost dovozuje z ustanovení § 237 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, neboť odvolací soud se při řešení právní otázky platnosti rozhodčí smlouvy a od ní se odvíjející pravomoci rozhodce JUDr. K. vydat rozhodčí nález odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu, případně, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení právní otázky (platnosti rozhodčí smlouvy), která dosud nebyla v rozhodování dovolacího soudu vyřešena (s ohledem na odlišnost rozhodčí doložky). Pokud pak jde o otázku (ne)možnosti věcného posouzení dalších odvolacích námitek, týkajících se sjednané rozhodčí doložky ve spotřebitelské smlouvě z důvodu její zjevné zneužívající povahy a neplatnosti podle ustanovení § 3 (§ 39), § 55 a 56 obč. zák. ve spojení se směrnicí Rady č. 93/13/EHS, o nepřiměřených podmínkách ve spotřebitelských smlouvách, dovolává se přípustnosti dovolání i z hlediska řešení právní otázky s tím, že tato má být dovolacím soudem posouzena jinak. Poukazuje na závěry zaujaté v judikatuře Nejvyššího soudu, zejména v rozhodnutích ze dne 30. 4. 2013, sp. zn. [33 Cdo 2054/2011](#), ze dne 23. 4. 2013, sp. zn. [33 Cdo 194/2013](#), a ze dne 11. 5. 2011, sp. zn. [31 Cdo 1945/2010](#), z nichž vyplývá, že rozhodčí doložka, kterou účastníci sjednali, obsahuje srovnatelné formulace, a je tedy neplatná. Namítá, že JUDr. R. K. nebyl účastníky sjednán (určen) jako rozhodce ad hoc, ale „že jeho výběr byl ponechán na vůli třetí osoby, byť v daném případě šlo o osobu totožnou“, a že nebyl vybrán dohodou stran. Odvolacímu soudu vytýká, že nevyvodil patřičné závěry ze skutečnosti, že JUDr. K. „vystupuje též jako instituce“, která vydává rozhodčí a poplatková pravidla, a že si tak přisvojuje oprávnění, jež náleží pouze rozhodčím soudům, a že se nezabýval způsobem vedení řízení, jenž je podle rozhodčí doložky jednoinstanční, neveřejné a písemné. Dále cituje rozhodnutí, v nichž Vrchní soud v Olomouci a Krajský soud v Ostravě posoudily jako neplatné téměř totožné rozhodčí doložky a dovodily nedostatek pravomoci rozhodce JUDr. K., resp. nicotnost jím vydaných rozhodčích nálezů. Okrajově pak poukazuje na to, že před zahájením rozhodčího řízení došlo na straně úvěrové věřitelky na základě smlouvy o postoupení pohledávky k právnímu nástupnictví, z čehož oprávněná dovodila, že je sjednanou rozhodčí doložkou vázána. Podle názoru dovolatele však postoupením pohledávky „nedochází současně k přechodu práv a povinností z původního věřitele na nového ohledně rozhodčí smlouvy“, nýbrž nutný byl souhlas, resp. nová dohoda s dlužníkem, která však „neexistuje“. Je přesvědčen, že i exekuční soud v rámci řízení o nařízení exekuce (příp. o zastavení exekuce) v případě zjištění zneužívající povahy rozhodčí doložky (viz věc Soudního dvora Evropské unie Asturcom C-40/08) musí přistoupit k věcnému posouzení (přezkumu) a adekvátně reagovat a nikoli uzavřít, že nemá možnost se tímto problémem zabývat s ohledem na zákonné omezení rozsahu přezkumu. Rozhodčí doložka v posuzované věci má dle jeho názoru jednoznačně zneužívající povahu. Navrhl, aby Nejvyšší soud usnesení odvolacího soudu změnil tak, že návrh na nařízení exekuce zamítne, případně je zruší a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

Oprávněná se ve svém písemném vyjádření k dovolání ztotožnila s rozhodnutím odvolacího soudu a navrhla, aby dovolání povinného bylo zamítnuto.

N e j v y š š í s o u d rozhodnutí odvolacího soudu změnil tak, že usnesení soudu prvního stupně změnil a návrh oprávněné zamítl.

Z o d ů v o d n ě n í :

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) věc projednal podle zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění účinném do 31. 12. 2013, neboť dovolací řízení bylo zahájeno přede dnem 1. 1. 2014 (srov. čl. II bod 2. zákona č. 293/2013 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony). Po zjištění, že dovolání proti pravomocnému usnesení odvolacího soudu bylo podáno oprávněnou osobou (účastníkem řízení) ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o. s. ř., se nejprve zabýval otázkou přípustnosti dovolání.

Dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští (§ 236 odst. 1 o. s. ř.).

Podle ustanovení § 237 o. s. ř. není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

Dovolací soud je při přezkoumání rozhodnutí odvolacího soudu vázán uplatněným dovolacím důvodem (srov. § 242 odst. 3, větu první, o. s. ř.); vyplývá z toho mimo jiné, že při zkoumání, zda napadené rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo která již dovolacím soudem vyřešena byla, ale má být posouzena jinak, a zda je tedy dovolání podle ustanovení § 237 o. s. ř. přípustné, může posuzovat jen takové právní otázky, které dovolatel v dovolání označil.

Přípustnost dovolání podle ustanovení § 237 o. s. ř. není založena již tím, že dovolatel tvrdí, že jsou splněna kritéria přípustnosti dovolání obsažená v tomto ustanovení. Přípustnost dovolání nastává tehdy, jestliže dovolací soud, který jediný je oprávněn tuto přípustnost zkoumat (srov. § 239 o. s. ř.), dospěje k závěru, že kritéria přípustnosti dovolání uvedená v ustanovení § 237 o. s. ř. skutečně splněna jsou.

Protože dovolání může být podle ustanovení § 237 o. s. ř. přípustné jen tehdy, jde-li o řešení právních otázek, je dovolatel oprávněn napadnout rozhodnutí odvolacího soudu pouze z důvodu, že rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci (§ 241a odst. 1 o. s. ř.).

Napadené usnesení odvolacího soudu závisí na vyřešení procesní otázky, zda rozhodce měl pravomoc vydat exekuční titul (rozhodčí nález), která se odvíjí od vyřešení hmotněprávní otázky (ne)platnosti rozhodčí doložky. Protože odvolací soud se při řešení těchto právních otázek odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu, je dovolání proti usnesení odvolacího soudu podle ustanovení § 237 o. s. ř. přípustné.

Po přezkoumání usnesení odvolacího soudu ve smyslu ustanovení § 242 o. s. ř., které provedl bez jednání (§ 243a odst. 1, věta první, o. s. ř.), Nejvyšší soud dospěl k závěru, že dovolání povinného je opodstatněné.

Projednávanou věc je třeba i v současné době posuzovat – s ohledem na to, že rozhodčí doložka byla sjednána v úvěrových podmínkách společnosti HCF, a. s., které jsou nedílnou součástí smlouvy o úvěru ze dne 15. 8. 2005, a že rozhodčí nález byl vydán dne 25. 10. 2011 – podle právních předpisů v té době účinných, tedy podle zákona č. 216/1994 Sb., o rozhodčím řízení a o výkonu rozhodčích nálezů, ve znění účinném do 31. 3. 2012 (dále jen „zákon č. 216/1994 Sb.“), a podle zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů, ve znění účinném do 31. 12. 2012 (dále jen „ex. ř.“).

Podle ustanovení § 40 odst. 1 písm. c) ex. ř. je exekučním titulem vykonatelný rozhodčí nález.

Podle ustanovení § 44 odst. 3, věty první, ex. ř. soud usnesením nařídí exekuci a jejím provedením pověří exekutora do 15 dnů, jestliže jsou splněny všechny zákonem stanovené předpoklady pro nařízení exekuce, jinak návrh zamítne.

Podle ustálené soudní praxe soud při nařízení exekuce mj. zkoumá, zda exekuční titul byl vydán orgánem, který k tomu měl pravomoc.

V posuzované věci navrhla oprávněná, aby soud nařídil exekuci na majetek povinného podle rozhodčího nálezu vydaného rozhodcem JUDr. R. K. dne 25. 10. 2011. Rozhodčí doložka, na základě níž jmenovaný rozhodce dovodil svoji pravomoc k vydání tohoto rozhodčího nálezu zní: „Smluvní strany se dohodly, že majetkové spory, vzniklé z této ÚS, ze smlouvy RÚ nebo v souvislosti s nimi, budou rozhodovány jediným rozhodcem. Jediný rozhodce bude určen JUDr. R. K., advokátem, a to ze Seznamu rozhodců, vedeného JUDr. R. K. JUDr. R. K. je v Seznamu rozhodců též uveden a je tedy oprávněn rozhodcem určit sám sebe. Pro rozhodčí řízení vedené jediným rozhodcem budou závazná Rozhodčí pravidla a Poplatková pravidla, obě platná ke dni zahájení rozhodčího řízení. Rozhodčí pravidla, Poplatková pravidla a Seznam rozhodců jsou publikovány na internetové stránce www.iudicium.cz a současně jsou uloženy k nahlédnutí v sídle advokáta JUDr. R. K. Obě smluvní strany berou na vědomí, že rozhodčí řízení je neveřejné, zpravidla pouze písemné, a že nevyjádří-li se žalovaný do sedmi kalendářních dnů ode dne, kdy mu byla doručena žaloba, jsou skutečnosti vyjádřené v žalobě považovány za nesporné. ... Pro případ, že by JUDr. R. K. z vážných důvodů nemohl jediného rozhodce určit, určí jediného rozhodce ze Seznamu rozhodců žalobce. Pro případ, že jediný rozhodce nebude moci z vážných důvodů spor rozhodnout, odmítne tento spor projednávat nebo se funkce rozhodce vzdá, se smluvní strany dohodly, že JUDr. R. K. stanoví nového jediného rozhodce ze Seznamu rozhodců. V případě, že tímto jediným rozhodcem bude sám JUDr. R. K., stanoví nového jediného rozhodce ze Seznamu rozhodců žalobce. Rozhodčí pravidla a Poplatková pravidla jsou závazná i pro jediného rozhodce určeného žalobcem a nového jediného rozhodce.“

Vrchní soud v Praze již v usnesení ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. [12 Cmo 496/2008](#), uveřejněném pod č. 45/2010 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, přijal a odůvodnil názor, podle něhož se účastníci musí v rozhodčí smlouvě dohodnout buď na ad hoc rozhodci (rozhodcích), nebo na stálém rozhodčím soudu, který je zřízen na základě zákona (§ 2 odst. 1 zákona č. 216/1994 Sb.). Jedná-li se o ad hoc rozhodce, jímž musí vždy být fyzická osoba, může být přímo v rozhodčí smlouvě tento rozhodce či rozhodci, je-li jich více, uveden (uvedeni), případně může rozhodčí smlouva stanovit způsob, jak počet i osoby rozhodců mají být určeny (§ 7 odst. 1 zákona č. 216/94 Sb.). Přitom stanovením způsobu určení rozhodce je třeba rozumět jen určení takového způsobu, který nezáleží jen na vůli jedné strany, jak je tato zásada formulována v ustanovení § 269 odst. 3 obchodního zákoníku. Na rozdíl od ad hoc rozhodců mohou stálé rozhodčí soudy vydávat svá vlastní pravidla (statuty a řády), která mohou určit jak jmenování a počet rozhodců (rozhodci mohou být vybíráni ze seznamu), tak i způsob vedení řízení a též náklady rozhodčího řízení. Pokud rozhodčí smlouva neobsahuje přímé určení rozhodce ad hoc, anebo konkrétní způsob jeho určení, ale jen odkazuje ohledně výběru rozhodce a stanovení pravidel rozhodčího řízení na právnickou osobu, která není stálým rozhodčím soudem zřízeným na základě zákona, a odkazuje na touto právnickou osobou stanovené statuty a řády ke jmenování a výběru rozhodců, jakož i způsobu vedení rozhodčího řízení a stanovení pravidel o nákladech řízení, pak je taková rozhodčí smlouva neplatná podle ustanovení § 39 obč. zák. pro obcházení zákona.

Na toto rozhodnutí pak navázal usnesením ze dne 11. 5. 2011, sp. zn. [31 Cdo 1945/2010](#), uveřejněným pod č. 121/2011 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, velký senát občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu, který usměrnil rozdílnou rozhodovací praxi soudů přijetím závěru, že neobsahuje-li rozhodčí doložka přímé určení rozhodce ad hoc a odkazuje-li pouze na „rozhodčí řád“ vydaný právnickou osobou, která není stálým rozhodčím soudem zřízeným na základě zákona, je (jako celek) neplatná podle § 39 obč. zák. pro rozpor se zákonem.

V usnesení velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia ze dne 10. července 2013, sp. zn. [31 Cdo 958/2012](#), uveřejněném pod číslem 92/2013 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, Nejvyšší soud dále mj. dospěl k závěru, že byl-li rozhodce určen odkazem na „rozhodčí řád“ vydaný

právní osobou, která není stálým rozhodčím soudem zřízeným na základě zákona, pak rozhodčí nález není způsobilým exekučním titulem ve smyslu § 40 odst. 1 písm. c) exekučního řádu, podle něhož by mohla být nařízena exekuce, jelikož rozhodce určený na základě absolutně neplatné rozhodčí doložky (§ 39 obč. zák.) neměl k vydání rozhodčího nálezu podle zákona o rozhodčím řízení pravomoc.

Tyto závěry se uplatní také v posuzovaném případě, jelikož sjednaná rozhodčí doložka obsažená v § 15 úvěrových podmínek společnosti HCF, a. s., jakožto nedílné součásti úvěrové smlouvy ze dne 15. 8. 2005, neobsahuje určení rozhodce ad hoc, nýbrž určení rozhodce svěřuje fyzické osobě - advokátovi JUDr. R. K., tedy subjektu, který není stálým rozhodčím soudem zřízeným na základě zákona a který tedy ani není povolán vydávat řád, podle něhož má rozhodčí řízení probíhat, ani vést seznam rozhodců, z něhož má být rozhodce vybrán. K vedení seznamu rozhodců a vydávání „rozhodčích řádů“ jsou totiž podle ustanovení § 13 zákona č. 216/1994 Sb. oprávněny pouze stále rozhodčí soudy zřízené na základě zákona. V posuzované věci jde tudíž o obdobnou situaci, která byla řešena ve shora citované judikatuře, rozdíl, který ovšem nemůže vést k odlišnému právnímu posouzení věci, je jen v tom, že rozhodce byl určen odkazem na „rozhodčí řád“ vydaný fyzickou osobou, která není stálým rozhodčím soudem zřízeným na základě zákona.

I když se tedy formulace rozhodčí doložky v posuzovaném případě liší od znění rozhodčí doložky, které dovolací soud posuzoval v citovaných rozhodnutích, zřetelně z ní vyplývá, že účastníci se nedohodli na tom, že jejich případný spor bude řešen rozhodcem ad hoc (v rozhodčí doložce není uvedeno, že spor rozhodne v ní výslovně určený konkrétní rozhodce), a způsob určení rozhodce v ní není sjednán zákonem odpovídajícím způsobem. Uvedené nedostatky způsobují absolutní neplatnost předmětné rozhodčí doložky jako celku podle § 39 obč. zák. a rozhodce JUDr. R. K. určený na základě této absolutně neplatné rozhodčí doložky (§ 39 obč. zák.) proto neměl k vydání rozhodčího nálezu podle zákona o rozhodčím řízení pravomoc.

Závěr odvolacího soudu, že rozhodčí doložka je v části, v níž umožňovala JUDr. K. určit rozhodcem sebe samého, platná, a že jeho pravomoc k vydání rozhodčího nálezu ze dne 25. 10. 2011, tak byla dána, není z uvedených důvodů správný.

Protože předpoklad pro nařízení exekuce, spočívající v tom, že orgán, který exekuční titul vydal, k tomu měl pravomoc, nebyl splněn (§ 44 odst. 3, věta první, ex. ř.), a protože na základě dosavadních výsledků řízení je možné o věci rozhodnout, Nejvyšší soud změnil podle ustanovení § 243d písm. b) o. s. ř. usnesení odvolacího soudu tak, že změnil usnesení soudu prvního stupně tak, že návrh oprávněné na nařízení exekuce na majetek povinného podle označeného rozhodčího nálezu zamítl, aniž bylo nutné se zabývat dalšími námitkami povinného uplatněnými v dovolání, neboť absolutní neplatnost rozhodčí doložky podle § 39 obč. zák. z důvodů výše uvedených vede sama o sobě k závěru, že rozhodce JUDr. K. neměl k vydání rozhodčího nálezu podle zákona o rozhodčím řízení pravomoc.